

i denne Retning ment at kunne følge Udvalget; men med al Agtelse for den høitærede Ministers Anskuelse mener Udvalget dog atter i Nar at maatte trænge paa, idet ikke blot de sagkyndige militære Medlemmer i Udvalget have udtalt det som deres bestemte Anskuelse, at denne Straf var heldbringende, men der tillige paa anden Maade er kommet Udtalelser til Udvalget fra sagkyndige Militære, der enstemmig have været af den Formening, at denne Straf bør bibeholdes. Det vil være det høie Thing bekendt, at den er indført i den militære Straffelovgivning i 1846 og jo indtil de seneste Dage har havt en nogen anden Betydning end den, som den vil erholde, dersom det høie Landsting gaar ind paa at slutte sig til vort Endringsforslag. Den betegner i den nuværende militære Lovgivning den Klasse af Individuer, paa hvem legemlig Tugt kan bringes til Anvendelse. Legemlig Tugt foreslaas nu af den høitærede Krigsminister at skulle bortfalde af Strafferammen, og den Tanke ligger da ganske vist nær tillige at ophæve Nedsættelsen, som jo var Betegnelsen for denne Klasse af Personer, paa hvem en saadan Straf kunde bringes i Anvendelse. Men det vil vist være det høie Thing bekendt, at denne Straf, ved Siden af saaledes at udpege en Klasse af Militære, som vare udsatte for legemlig Tugtelse, altid tillige har havt en anden Betydning, idet den nemlig har været forbunden med Berøvelse af Kolar-den, med Udelukkelse fra at kunne tjene i forskjellige hæderlige Stillinge, med andre Ord: den har virket som Vresstraf, og det har efter Sagkyndiges Mening altid været dens største Betydning. Det er bekendt, med hvilken Humanitet den Straf af legemlig Tugt, som den militære Lovgivning hidtil har tilladt, er bleven anvendt, og naar Nedsættelse i de Meniges anden Klasse har fundet Sted, er det derfor væsentlig gjennem Tabet af Kolar-den, at den har virket. Fra alle Sagkyndige lyder den enstemmige Erklæring, at de Personer, hvem Straffen har ramt, have stræbt efter at vinde deres Foresattes Tillid tilbage og efter at komme op blandt deres Kammerater i første Klasse, saa at Straffen har udøvet en meget gunstig Indflydelse paa de Straffede.

Det vil derfor vistnok forstås, at Udvalget enstemmig er kommet til den Beslutning atter i Nar at henstille til det høie Thing og til den høitærede Krigsminister at bevare denne Straf, ganske vist med en nogen anden Karakter end hidtil, nemlig som en ren Vresstraf. Er der noget Sted i Samfundet, hvor Vresstraf hensigtsmæssig kan finde Plads og Anvendelse, saa turde det vel være i en ærefær Armee, og vi have ment, at, om ogsaa vor borgerlige Lovgivning ikke kjender Vresstraf, og man endog har sat en vis Pris paa at vise den ud af vor Straffelov, saa turde der dog være Grund til at bibeholde den i Militæretaterne. — Skulde nu det høie Thing billige denne Anskuelse, saa forventer Udvalget ogsaa, at den Maade, hvorpaa vi have fastsat de nærmere Bestemmelser for dens Anvendelse, vil vinde Bisald. Vi have ment, at den kunde anvendes som særlig Straf i visse Tilfælde; det er en Vresstraf, og vi have derfor ment, at, hvor den Forbrydelse, der skal rammes, staar i en vis Forbindelse med Vresfølelsen, vilde det være i sin Orden, at den traadte frem som særlig Straf. Vi have derfor i Forslagene under Nr. 14 og 15, — hvilke Forslag vel ikke ligge umiddelbart for, men dog staa i nær Forbindelse med Indførelsen af denne Straf — foreslaaet at anvende den for Fejhedsforbrydelser. Men ved Siden heraf have vi foreslaaet, at den skulde kunne anvendes i to Tilfælde; det ene Tilfælde er, hvor den Straf, der rammer den Paagjældende, efter den borgerlige Lovgivning antages at medføre Vanære, f. Ex. for Tyveri, Hæleri o. s. v., dog med den Begrænsning, at der ikke bliver Spørgsmaal om denne Straf, for saavidt den Paagjældende maatte have gjort sig skyldig i saa betydelig en Brøde, at han kan idømmes Strafarbejde, idet Dømmelse af Strafarbejde jo medfører, at Vedkommende gaar ud af Hæren. Det andet Tilfælde, hvort vi have foreslaaet den anvendt, er, hvor Fængselstraf gjentagne Gange er bragt til Anvendelse paa den Paagjældende, og saa at sige dette Straffemiddels Bittsomhed er udtømt, og hvor vi da have ment, det var rigtigt, at en saadan Nedsættelse fandt Sted, enten saaledes, at den traadte i Stedet for Straffen i det